

Societat

Mascareta avall, cubata, mascareta amunt

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Amb el fulgor d'alliberar per fi tota l'energia acumulada. Així ballen la Sylvia i la Monique al mig de la plaça Reial, incapaces de contenir-se, aixecant-se cada cinc minuts de la terrassa on escuren els gintònics que prologuen l'esbravament de quan, per fi, es tanquin unes hores al Jamboree. “*We celebrate, we celebrate!*”, així s'expliquen, no els cal

gran cosa més. Sembla que vulguin allargassar l'espera, fer els honors com toca, amb les copes de rigor per agafar el puntet. Són franceses, les acompanya el seu amic Michel, formen part de la nodrida representació d'Erasmus que papalloneja per la nit barcelonina assabentada que l'oci nocturn, tímidament, ha reobert. Al Jerome i la Sylvaine els hi han explicat al matí els pares d'ella, que ho han llegit a internet. Sens dubte una informació útil per transmetre als fills quan els tens lluny de casa. També han fet via cap a la plaça Reial, clàssic urbanístic, gastronòmic i discotequer. Només està obert el Jamboree. Ni el Karma ni el Sidecar s'han decidit, encara. Si la

Sala Apolo va llançar els seus mítics Nasty Mondays, el Sidecar es va empecarar uns Fantastic Tuesdays que tants acòlits troben a faltar molt fortament.

La campanya municipal *Baixa a la Rambla* devia fer una santa llufa; potser els barcelonins són una mica ingenus, però quan els volen prendre el pèl tan descaradament saben rebel·lar-se. Què millor per revitalitzar el passeig de les floristes que la promesa d'una bona gresca a la plaça de les porxades? La fesomia va reviscolant, els llaueners han canviat l'Estrella per la Galicia i els promotors-hiena et prometen l'oro i el moro i si et descuides t'entaforen un paperina de

A la plaça Reial de Barcelona, per ara només obre una discoteca: el Jamboree. MANOLO GARCÍA

Gelocatil triturat. A Fecasarm, per cert, t'informen que el ritme de desconfinament de l'oci nocturn va a pas de tortuga i que no tenen gaire clar com gestionarà cada local les distàncies de seguretat.

“Ballar, abraçar i fer petons”

Al Jamboree diuen que tenen l'aforament de la nit complet. La mitjana d'edat entre la concurrència a la històrica catacumba és, com a màxim, de vint-i-dos anys. Un treballador fita la pista de ball des d'un nivell elevat. De tant en tant demana a qui passa a prop seu que s'apugi la mascareta. A la pista, gairebé ningú la porta on tocaria, però no es percep ni alarmisme ni imprudència. Tan sols un recreatiu deixar-se anar que ja va tocant. “No estic preocupada, tinc ganes de ballar, abraçar i fer petons”, exclama

la Gabrielle. Ha vingut amb tres amigues i el seu germà, que passa amb ella tres dies de visita. La Jenni i l'Eva seuen a la barra i creuen alguna aposta insensata que els ha de portar sort: “Avui no dormirem: ballarem, beurem, potser ens dro-

La Rambla reviscola Què millor per revitalitzar el passeig de les floristes que la promesa d'una bona gresca?

garem i farem l'amor”. Sota les fotos, emmarcades i precioses, del gran Cèsar Malet, parlen a crits tres o quatre nois italians. Estan encantats d'haver enxampat a Barcelona el relaxament ja gairebé final de la pandèmia. Abaixen mascareta, beuen cubata, apugen mas-

careta, parlen, criden, miren de reüll l'espectacle de les noies del voltant.

En un racó de la pista, com un exotisme forassenyat, detecto una parella que semblen d'aquí. Doncs sí, el Bernat i la Cris han sortit a ballar per celebrar la seva reconciliació. Tenen vint-i-quatre i vint-i-set anys i semblen els avis de tots els altres. Esclar que qui més desentona és el periodista, granadet i desentrenat. Impossible que passi desapercebut per molt que vulgui fondre's amb els sostres baixos i les parets de pedra vista que tantíssimes nits de música i ball testimoniarian encara. “*Sorry, you can't dance*”, diuen els cinc o sis o set cartells que encara no han sigut retirats. Potser podrien quedar-se on són i documentar així la història dels mesos ominosos. —